

Sygn. akt I CSK 2400/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku J. M. i J. M.1
z udziałem Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w W.
o założenie księgi wieczystej dla spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy J. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt XXVII Ca 319/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. M. skierował do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z 13 maja 2021 r., oddalającego apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z 24 marca 2020 r., którym oddalono wniosek o założenie księgi wieczystej dla spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu. Skarga została złożona także w imieniu J. M., ale jako niedopuszczalna została wcześniej odrzucona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 18 czerwca 2007 r. i art. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 2009 r. - w sytuacji nieprzystugiwania spółdzielni mieszkaniowej własności bądź współwłasności gruntu lub prawa użytkowania wieczystego do gruntu - wyłączają nastąpienie skutku w postaci powstania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, a powodują uzyskanie przez członka spółdzielni jedynie roszczenia o przyszłe, niepewne i nieokreślone w czasie uzyskanie tego prawa (ekspektatywę prawa). Wskazał przy tym na rozbieżność orzecniczą pomiędzy uchwałami SN z 30 maja 1994 r., III CZP 79/94 oraz z 24 maja 2013 r., III CZP 104/12.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 – nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 – nie publ.). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, BSN 2014, nr 11, s. 7), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13, nie publ.). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 – nie publ.).

Uzasadnienie przedstawione przez skarżącego nie spełnia wymagania nowości. Zarysowany problem został już dostatecznie wyjaśniony w uchwale SN z 24 maja 2013 r., III CZP 104/12 i obecnie nie występują rozbieżności w wykładni tych przepisów. Należy zwrócić uwagę na to, że uchwała ta zapadła w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego, a jej celem było ujednolicenie dotychczasowego niejednolitego orzecznictwa, na które składała się między innymi druga uchwała wymieniona przez skarżącego.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[as]